

J.K. ROWLING

Harry Potter

i la cambra secreta

Empúries

J. K. Rowling

Harry Potter i la cambra secreta

Traducció de Laura Escorihuela

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original: *Harry Potter and the Chamber of Secrets*

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya l'any 1998
per Bloomsbury Plc 50 Bedford Square, Londres WC1B 3DP

La primera edició en català d'aquesta obra va ser publicada
a l'Editorial Empúries l'any 1999.

Primera edició, revisada, en aquest format: novembre del 2025

Copyright © J.K. Rowling, 1998

Drets de publicació i exhibició de Harry Potter © J. K. Rowling

Els personatges, els noms i els distintius/símbols de Harry Potter
són marques registrades i © Warner Bros. Entertainment Inc.
Tots els drets reservats

© de la traducció: Laura Escorihuela Martínez, 1999

Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny

Il·lustracions de coberta i guardes: © Giselfust

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,

Editorial Empúries

Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona

info@grup62.com

www.editorialemipuries.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 18.217-2025

ISBN: 979-13-87736-16-3

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema
de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors
perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web
www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves
parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

EL PITJOR ANIVERSARI

No era la primera vegada que hi havia una discussió a l'hora d'esmorzar al número quatre del carrer Privet. A primera hora del matí, al senyor Vernon Dursley l'havia despertat un udol agut que provenia de l'habitació del seu nebot Harry.

—Ja és el tercer cop en una setmana! —va cridar des de l'altra punta de la taula—. Si no pots mantenir a ratlla l'òliba, la farem fora!

El Harry va intentar explicar-se per enèsima vegada.

—S'avorreix —va dir—. Està acostumada a volar a l'aire lliure. Si la pogués deixar anar a la nit...

—¿Que et penses que soc ximple? —va rugir el tiet Vernon amb un fil d'ou ferrat penjant-li del bigoti—. Sé perfectament què passarà si la deixes anar.

Ell i la seva dona Petúnia van intercanviar mirades sinistres.

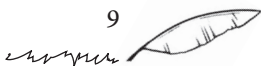
El Harry va intentar replicar, però un rot fastigós del Dudley, el fill dels Dursley, li va ofegar les paraules.

—Vull més *bacon*.

—N'hi ha més a la paella, rei —va dir la tieta Petúnia mirant-se el seu immens fill amb ulls plorosos—. T'hem d'alimentar bé, ara que podem... No m'agrada el que m'expliques del menjar de l'escola...

—Ximpleries, Petúnia, jo no vaig passar mai gana quan era a Smeltings —va dir el tiet Vernon de bon humor—. Al Dudley li donen prou menjar, ¿oi que sí, fill?

El Dudley, que era tan gros que el cul li sortia pels costats de la cadira, va somriure i es va tombar cap al Harry.

—Passa'm la paella.

—T'has oblidat de dir la paraula màgica —va dir el Harry, molest.

L'efecte que aquesta frase tan simple va provocar en la resta de la família va ser increïble: al Dudley se li va tallar la respiració, va caure de la cadira, i el cop va fer trontollar tot el que hi havia a la cuina; la senyora Dursley va xisclar i es va posar les mans a la boca; el senyor Dursley es va alçar d'un bot i el pols li va començar a bategar.

—Volia dir «sisplau»! —va aclarir el Harry ràpidament—. No tenia res a veure amb...

—¿Què et vaig dir que passaria —va escriu-lo el seu tiet, esquitxant la taula de saliva— si pronunciaves la paraula que comença per ema a casa nostra?

—Però si jo no...

—¿Com t'atreveixes a amenaçar el Dudley?! —va cridar el tiet Vernon, amb un cop de puny a la taula.

—Només volia...

—Ja t'ho vaig advertir! No toleraré que sota aquest sostre es mencioni la teva anormalitat!

El Harry va deixar de mirar fixament el seu tiet, que s'havia posat morat, i va clavar els ulls en la seva tieta, que estava pàl·lida i intentava aixecar el Dudley de terra amb totes les seves forces.

—Bé —va fer el Harry—, d'acord...

El tiet Vernon es va tornar a asseure, respirant com si fos un rinoceront que s'ha quedat sense alè i observant el Harry de prop pel filet dels seus ulls petits i penetrants.

D'ençà que el Harry havia tornat a casa per passar les vacances d'estiu, el tiet Vernon l'havia tractat com si fos una bomba que pogués esclatar en qualsevol moment, perquè era cert que el Harry no era un nen normal. De fet, no podia estar més lluny del que es considera normal.

El Harry Potter era un bruixot, un bruixot que acabava de fer el primer curs a l'Escola de Màgia i Bruixeria Hogwarts.

I, si els Dursley estaven descontents que hagués tornat per les vacances, allò no era res comparat amb l'estat d'ànim del Harry.

Trobava tant a faltar Hogwarts que ser a casa dels Dursley li produïa un mal d'estómac permanent. Trobava a faltar el castell, amb els passadissos secrets i els fantasmes; les classes (tret de la de l'Snape, el mestre de Pocions); els mussols que portaven el correu; els banquets al Gran Saló; el llit amb baldaquí al dormitori de la torre; el Hagrid, el guardabosc, que vivia en una cabana al costat del Bosc Prohibit i, especialment, el quidditch, l'esport més practicat en el món màgic (que es juga en un camp amb sis perxes altíssimes, quatre pilotes voladores i catorze jugadors muntats en escombres).

Tan bon punt el Harry havia arribat a casa, el tiet Vernon havia agafat els llibres d'encanteris, la vareta, la túnica, la marmita i l'escombra voladora, una Nimbus 2000 (la millor de totes), i ho havia tancat tot amb clau en un armari sota les escales. Tant els feia, als Dursley, si el Harry perdia el lloc a l'equip de quidditch de la seva residència perquè no s'havia entrenat en tot l'estiu. Tant els feia si el Harry tornava a escola sense els deures d'estiu fets. Els Dursley eren el que els bruixots anomenen «muggles» (ni una gota de sang bruixa a les venes) i, a més, opinaven que tenir un bruixot a la família era profundament vergonyós. El tiet Vernon fins i tot havia posat un cadenat a la gàbia de la Hedwig, l'òliba del Harry, per impedir que portés missatges a cap bruixot.

El Harry no s'assemblava en res a la resta de la família. El tiet Vernon era gros, no tenia coll i lluia un enorme bigoti negre; la tieta Petúnia tenia cara de cavall i era un sac d'ossos; el Dudley era ros, tenia la pell rosa i semblava un porquet. El Harry, en canvi, era petit i prim, tenia els ulls de color verd brillant i els cabells negre atzabeja, que sempre se li despentinaven. Portava unes ulleres rodones i al front tenia una cicatriu en forma de llamp.

Precisament era aquesta cicatriu el que feia que el Harry fos especial, fins i tot en el món dels bruixots. La cicatriu era l'única marca del passat misteriós del Harry, del motiu pel qual l'havien deixat al llindar de casa dels Dursley onze anys enrere.

Quan tenia un any, no se sap com, el Harry havia sobreviscut al sortilegi que li havia fet Lord Voldemort, el bruixot de les forces del mal més gran de tots els temps, el nom del qual moltes bruixes i bruixots encara tenien por de mencionar. Els pares del Harry havien mort en l'agressió de Voldemort, però al Harry només li havia quedat aquella cicatriu en forma de llamp i, d'alguna manera (ningú no entenia per què), Voldemort havia perdut els poders en el moment en què havia estat incapaç de matar el Harry.

Així doncs, al Harry l'havien educat la germana de la seva mare morta i el seu marit. S'havia passat deu anys amb els Dursley sense entendre com aconseguia, sense voler-ho, que passessin coses tan estranyes al seu voltant, i creient-se la història que els Dursley li havien explicat sobre la cicatriu: que se l'havia feta en l'accident de cotxe en què havien mort els seus pares.

I llavors, feia exactament un any, el Harry havia rebut una carta de Hogwarts, i la història sencera havia sortit a la llum. El Harry havia ocupat el seu lloc a l'escola de bruixeria, on ell i la seva cicatriu eren famosos... Però ara el curs escolar s'havia acabat i ell tornava a ser amb els Dursley per passar-hi l'estiu, i el tornaven a tractar com si fos un gos que s'havia rebotat en alguna cosa pudenta.

Els Dursley ni tan sols s'havien recordat que era el dotzè aniversari del Harry. És clar que ell tampoc no s'esperava res: no li havien fet mai cap regal com Déu mana, ni tan sols un pastís; però tant com oblidar-se'n per complet...

En aquell moment, el tiet Vernon es va aclarir la gola amb aires d'importància i va dir:

—Bé, doncs, com tots sabeu, avui és un dia molt important.

El Harry va aixecar la vista, gairebé sense gosar creure-s'ho.

—Avui podria fer la venda més important de la meva carrera professional —va dir el tiet Vernon.

El Harry va tornar a concentrar-se en la seva torrada. Evidentment, va pensar amb amargor, el tiet Vernon parlava del sopar dels nassos. No havia parlat de res més en quinze dies. Havia convidat a sopar un constructor ric i la seva dona, i tenia l'esperança que li faria una gran comanda (la fàbrica del tiet Vernon feia broques).

—Crec que hauríem de repassar el programa un altre cop —va dir el tiet Vernon—. A les vuit tots hauríem de ser als nostres llocs. Petúnia, ¿tu seràs...?

—Al saló —va respondre la tieta Petúnia immediatament—, esperant per rebre'ls amb tots els honors a casa nostra.

—Bé, molt bé. ¿I el Dudley?

—Jo estaré esperant i els obriré la porta. —El Dudley va fer un desagradable somriure afectat.— ¿Em permeten que els agafi els abrics, senyors Mason?

—El trobaran encantador! —va exclamar la tieta Petúnia, en èxtasi.

—Perfecte, Dudley —va dir el tiet Vernon. Llavors es va tombar cap al Harry:— ¿I tu?

—Jo seré a la meva habitació, en silenci, com si no hi fos —va dir el Harry en un to monòton.

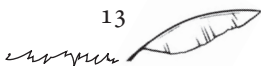
—Exacte —va dir el tiet Vernon desagradablement—. Els conduiré al saló, us presentaré, Petúnia, i els serviré la beguda. A un quart de nou...

—Anunciaré el sopar —va dir la tieta Petúnia.

—I, Dudley, tu diràs...

—¿Em fa l'honor de permetre'm que l'acompanyi al menjador, senyora Mason? —va dir el Dudley, oferint-li el braç greixós a una dona invisible.

—Està fet tot un petit cavaller —va dir la tieta Petúnia, a punt de plorar.

—¿I tu? —va preguntar-li cruelment al Harry el tiet Vernon.
—Jo seré a la meva habitació, en silenci, com si no hi fos
—va dir el Harry lènguidament.

—Correcte. I llavors, hauríem de mirar de fer-los alguns elogis a l'hora de sopar. Petúnia, ¿tens cap idea?

—El meu marit m'ha comentat que vostè és un jugador de golf magnífic, senyor Mason... Sisplau, senyora Mason, digui'm on ha comprat el vestit que porta...

—Perfecte. ¿Dudley?

—¿Què us sembla: «A l'escola ens van fer fer una redacció sobre un heroi, i jo vaig escriure sobre vostè»?

Això va ser massa, tant per a la tieta Petúnia com per al Harry. A ella li van caure les llàgrimes i es va llançar sobre el seu fill per abraçar-lo, mentre que el Harry amagava el cap sota la taula perquè no el veiessin riure.

—¿I tu, noi?

El Harry va haver d'esforçar-se de valent per mantenir un posat seriós.

—Jo seré a la meva habitació, en silenci, com si no hi fos
—va dir ell.

—Oh, i tant! —va dir el tiet Vernon enèrgicament—. Els Mason no saben res de tu, i continuarà sent així. Petúnia, en acabat de sopar, acompanyaràs la senyora Mason al saló per prendre cafè, i jo portaré la conversa cap a les broques. Amb una mica de sort tindrè l'acord tancat i signat abans de les notícies de les deu. Demà a aquesta hora ens estarem comprant un apartament a Mallorca.

El Harry no es podia emocionar gaire de sentir allò. Dubtava molt que els Dursley l'apreciessin més a Mallorca que al carrer Privet.

—Molt bé. Me'n vaig al centre a buscar els esmòquings. I tu
—va cridar-li al Harry—, tu desapareixeràs per no molestar la tieta mentre fa la neteja.

El Harry va sortir per la porta del darrere. Feia un dia llu-

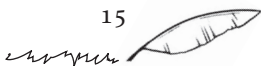
minós i assolellat. Va creuar la gespa, es va deixar caure sobre el banc del jardí i va començar a cantar per a ell mateix:

*En el dia d'avui
moltes felicitats,
de tot cor em desitjo
que sigui molt feliç.*

Cap postal de felicitació, cap regal, i a sobre s'havia de passar el vespre fent com si no hi fos. Es va quedar encantat mirant la tanca feta d'arbustos. No s'havia sentit mai tan sol. Més que cap altra cosa de Hogwarts, fins i tot més que jugar a quidditch, el que el Harry trobava a faltar eren els seus millors amics, el Ron Weasley i l'Hermione Granger. En canvi, no semblava que ells el trobessin a faltar gaire. Cap dels dos no li havia escrit en tot l'estiu, i això que el Ron li havia dit que el convidaria a passar uns dies a casa seva.

El Harry havia estat a punt d'obrir la gàbia de la Hedwig amb un sortilegi innombrables vegades per enviar-la al Ron i a l'Hermione amb una carta, però el risc no pagava la pena. Als bruixots menors d'edat no els deixaven fer servir la màgia fora de l'escola. El Harry no ho havia dit als Dursley; sabia que l'única cosa que els impedia tancar-lo a l'armari de sota de l'escala amb la vareta i l'escombra voladora era la por que els feia que els pogués convertir en escarabats piloters. Durant les dues primeres setmanes, el Harry es va divertir xiuxiuejant paraules inventades que feien córrer el Dudley tan ràpid com les seves cames grasses l'hi permetien. Però el llarg silenci del Ron i l'Hermione l'havia allunyat tant del món màgic que fins i tot fer burla del Dudley ja no li feia gràcia. I ara el Ron i l'Hermione havien oblidat el seu aniversari.

¿Què no hauria donat en aquells moments per un missatge de Hogwarts o de qualsevol bruixa o bruixot? Gairebé s'alegraria de veure el Draco Malfoy, el seu arxienemic, només per estar segur que tot plegat no havia estat un somni...

Tampoc no es podia dir que el curs a Hogwarts hagués estat sempre divertit. Al final de l'últim trimestre, el Harry s'havia hagut d'enfrontar cara a cara ni més ni menys que amb Lord Voldemort. Voldemort potser tan sols era una ruïna del que havia estat, però tot i així encara era aterridor, astut, i estava decidit a guanyar poder. El Harry havia escapat de les urpes de Voldemort per segon cop, però li havia anat de poc, i fins i tot ara, quan ja havien passat unes quantes setmanes, el Harry continuava despertant-se de nit, amarat d'una suor freda, preguntant-se on devia ser Voldemort en aquells moments, recordant aquella cara lívida, aquells enormes ulls embogits...

De sobte el Harry, que continuava assegut al banc del jardí, es va posar en tensió. S'havia quedat embadocat mirant una tanca d'arbustos que tenia al davant... I ara la tanca el mirava a ell! Dos ulls verds grandiosos havien aparegut entre les fulles.

El Harry es va posar dret d'un bot i just en aquell moment es va sentir una veu insultant que venia de l'altra banda del jardí.

—Sé quin dia és —va fer el Dudley en to burleta. Caminava cap a ell com si fos un ànec.

Els ulls enormes van pestanyejar i van desaparèixer.

—¿Què? —va fer el Harry, sense perdre de vista l'arbust.

—Sé quin dia és —va repetir el Dudley, al costat seu.

—Molt bé, noi —va dir el Harry—. ¿Finalment t'has après els dies de la setmana?

—Avui és el teu aniversari —va dir amb menyspreu el Dudley—. ¿Com és que no has rebut cap felicitació? ¿Que potser no hi tens amics, en aquell lloc de tarats?

—Val més que la teva mare no et senti parlar de la meva escola —va dir el Harry, tot tranquil.

El Dudley es va arromangar els pantalons, que li queien cul avall.

—¿Per què mires tant la tanca? —va dir, amb recel.

—Intento decidir quin seria el millor sortilegi per calar-hi foc —va respondre el Harry.

El Dudley va fer-se enrere a l'instant. La cara de pa de qui-lo li traspuava pànic.

—No p-pots... El meu pare et va dir que no podies fer m-màgia... Va dir que et trauria de casa... I no tens cap lloc més on anar... No tens amics que et puguin acollir...

—Baliga-balaga! —va dir el Harry amb veu agressiva—. Abracadabra! Màgia potàgia!

—Maaaaaamà! —va udolar el Dudley, ensopegant quan corria cames ajudeu-me cap a la casa—. Maaaaamà! El Harry està fent ja-saps-el-què!

El Harry va pagar cara aquesta trapelleria. Com que ni al Dudley ni a la tanca els havia passat res, la tieta Petúnia sabia que el Harry no havia fet màgia de debò, però tot i així va haver d'ajupir-se per esquivar la paella ensabonada que ella li va llançar al cap amb força. Després li va ordenar que fes una feina i el va amenaçar que no tornaria a menjar fins que no l'hagués acabada.

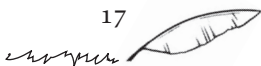
Mentre el Dudley l'observava, gandulejant i menjant gelats, el Harry va netejar els vidres, va rentar el cotxe, va tallar la gespa i va podar els parterres, va esporgar i regar els rosers i va pintar el banc del jardí. El sol resplendia al cel i li cremava el clatell. El Harry sabia que no hauria hagut de caure a la ratera del Dudley, però és que el Dudley li havia posat el dit a la nafra... Potser era cert que no tenia amics a Hogwarts...

«M'agradaria que veiessin el famós Harry Potter ara!», va pensar, furiós, mentre escampava adob pels parterres, amb l'esquena adolorida i la suor que li lliscava per la cara.

Finalment, a dos quarts de vuit del vespre, la tieta Petúnia el va cridar.

—Entra! I camina sobre els diaris!

Amb molt de gust, el Harry se'n va anar cap a l'ombra de la cuina, que estava resplendent. A sobre de la nevera hi havia el púding del sopar: una muntanya de nata i violetes de sucre fenomenal. Al forn petarrellejava una cuixa de porc rostida.

—Menja ràpid! Els Mason arribaran d'aquí a no res! —li va dir bruscament la tieta Petúnia, assenyalant dues llesques de pa i un tros de formatge que hi havia a la taula de la cuina. Ja s'havia posat el vestit de nit color rosa salmó.

El Harry es va rentar les mans i es va empassar com un llamp el miserable sopar. Tan bon punt va acabar, la tieta Petúnia li va enretirar el plat.

—De pressa! A l'habitació!

Quan passava per davant de la porta de la sala d'estar, el Harry va entreveure el tiet Vernon i el Dudley vestits amb els esmòquings i les corbates de llaç. Així que va arribar al replà va sentir el timbre de la porta. Als peus de l'escala va aparèixer la cara furiosa del tiet Vernon.

—Recorda, noi, un sol soroll i...

El Harry se'n va anar cap a l'habitació de puntetes, s'hi va esmunyir, va tancar la porta i es va girar per llançar-se al llit.

Però el cas era que ja hi havia algú altre.

